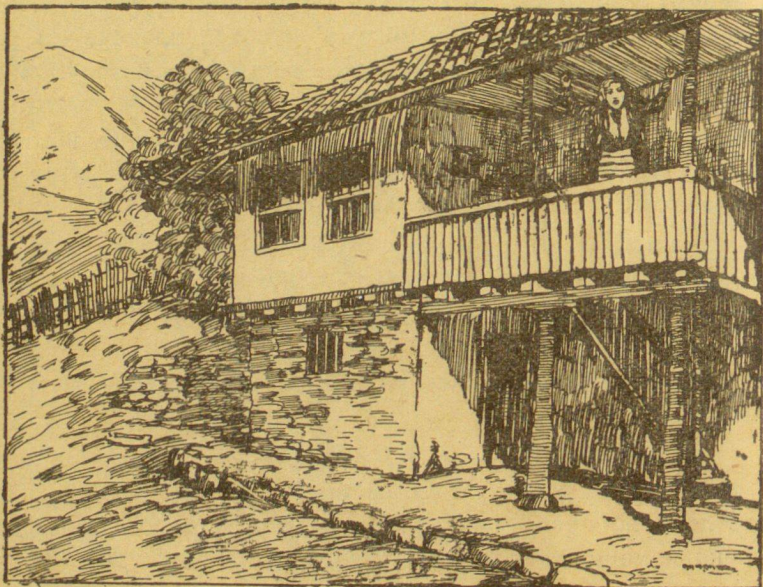

промѣна бѣше настанала въ нея. За една нощъ тя се превърнала на скелетъ. Напуснали я бѣха сили. Сгромоли се, обтегна се като мъртва на пода. Потъна въ безмълвие. Очитѣ ѝ, широко разтворени, гледаха неподвижно като безжизнени. Тя гледаше нѣщо. Лека усмивка ненадейно я прибули. Гърдитѣ ѝ се високо подигнаха. Сладка въздишка проеча.

Тета Мара вие.

— Димитре . . . , едва промѣлвиха нейнитѣ бледи устни.

Тя него гледаше. Ето го веселъ край нея. Той се смѣе. Сладко ѝ говори. Увѣрва я въ своята безкрайна, вѣрна любовъ. Следъ мигъ изчезва тамъ задъ горитѣ. Тя—ето пакъ се носи заедно съ него. Ужасъ! Гледа го въ кървавитѣ борби, обиколень отъ смъртна опасность. Ето го цѣлъ окървавень, покритъ съ прѣсни рани отъ ятаганъ. И пакъ здравъ, и пакъ ранень. Ето го край нея здравъ и веселъ за последень пжтъ. Ахъ! Следъ това веднага бѣсило черно —увисналь той . . .